

Rosenius' samlede skrifter

1.1

Din besøgstid

For sidste gang var Jesus på vej til Jerusalem. Fra Oliebjerget så han ud over byen og græd, mens han udtalte den retfærdige dom, Gud havde fældet over den skønne by. Ikke for sine mange synders skyld havde Jerusalem draget dommen over sig. Ikke fordi den havde udgydt så meget uskyldigt blod, men "fordi du ikke agtede på din besøgstid," siger Jesus. i **Luk. 19,44**.

For synd og skyld var der soning at få. Havde blot Jerusalem indbyggere ydmyget sig under Guds vældige hånd og modtaget Jesus som deres Messias, kunne alt være blevet godt. Det var deres foragt for nåden, der blev deres ulykke. Det er det første vi skal mærke os. Det andet er af endnu større vigtighed. Jerusalem havde oplevet en tid, der havde fået afgørende betydning for byens skæbne. Den havde mødt Guds kald til omvendelse, men forspildt den belejlige tid. Således er der også tider i et menneskes liv, hvor Gud kalder på en særlig måde, og andre tider, hvor han ikke gør det. Ingen af os er i stand til at omvende sig når som helst, lige så lidt, som Jerusalem var det. Jesus siger jo: "Ingen kan komme til mig, uden at Faderen, som sendte mig, drager ham." **Johs. 6,44**. Hører denne Faderen dragelse op, er nådetiden forbi. Derfor lød det også til Jerusalem: "Vidste blot også du på denne dag, hvad tjener til din fred!"

Åndelig døde er vi alle af naturen. Lige siden syndefaldets dag har hvert eneste menneske været gennemtrængt af dødens nedbrydende kræfter. Og hvis ikke Guds levende Ånd ingen skaber liv af døde, bliver den evige død vor lod. Lige så lidt, som ^(s.14) en der er legemlig død, kan gøre sig selv levende igen, kan en, der er åndelig død, vækkes til live uden ved Guds Ånd. Man måtte snarere vente sollys uden sol end åndeligt liv uden Guds Ånd.

Derfor er det, at ingen kan omvende sig når som helst og ingen komme til Jesus, uden at Faderen ved sin Ånd drager ham. Og derfor er det, at de tider, hvor Gud besøger os, har en så skæbnesvanger betydning. Det er vor evige frelse eller evige fortabelse,

det gælder. Der kan være lange tider, hvor du ikke bevidst er søgt af Gud, og hvor derfor hverken Gud eller noget fornuftigt menneske venter at du skal omvende dig. Omvendelsen må ske, når Gud møder dig med sit kald - ellers sker den aldrig. Forlader Guds ånd dig igen, efterlader den dig forblindet, forhærdet og død. Gud er kærlighed, han vil ingen synders død, han søger dig ved sin ånd og drager dig til Jesus, men Gud er også retfærdig, han lader sig ikke spotte, og han kan også tage sin ånd fra dig. Da indbydelsen udgik til den store nadver, og de, der var indbudt, ikke ville komme, blev husbonden vred og sagde: "Ingen af de mænd, som var indbudt, skal smage mit måltid" **Luk. 14,24**. De var indbudt, men ringeagtede indbydelsen, og da faldt dommen. Det stemmer overens med det, Jesus her siger: "- fordi du ikke agtede på din besøgstid." Undertiden besøger Gud et helt folk eller en hel by. Det havde Jerusalem og jødefolket oplevet - i tidligere tider gennem profeternes forkyndelse og nu sidst ved Jesu Kristi komme. Det samme finder sted også i vore dage. Når det åndelige liv i et land, en by eller en menighed er stivnet i former, når gudstjenester og ceremonier ligesom i Jerusalem er blevet tomme og indholdsløse, og dødens ro har sænket sig over menneskers sind, kan pludselig en vækkelse bryde løs. Der fremstår mænd, udsendt af Gud, og ligesom fordom i ørkenen lyder det: ^(s.15) "Omvend jer, thi himmeriget er kommet nær." Da har et sådant sted sin besøgstid, og da begynder Guds ånd sin gerning i de enkeltes hjerter. Ville blot alle forstå hvor vigtigt det er at benytte tiden, mens Herren er nær, på rette måde. Men også i tider, hvor der ikke finder omfattende vækkelser sted, er Guds Ånd virksom. Gennem Guds ord taler han til den enkelte og maner til omvendelse. I et kristent land findes der vel næppe et menneske, som ikke på et eller andet tidspunkt i sit liv har mærket Guds Ånds banken på hjertes dør - oftest i de unge år, hvor man endnu ikke er kommet længere bort fra faderhuset, end at en kaldende røst derfra kan høres. Men også senere søger den gode hyrde de vildfarne får på deres vilde veje. Har ikke også du oplevet dette? Har ikke en kærlig vennehånd stundom banket på din hjertedør og en hellig stemme fra oven formanet dig til omvendelse og advaret dig med den evige død? Når du var alene måske, eller når du hørte Herrens ord eller knælede ved hans nadverbord. Hørte du ikke da i dit indre den kaldende stemme, der talte om synd og om nåde? Ofte er det streng alvorstale, Ånden fører. "Kom lad os gå i rette, med hinanden", siger Herren **Es. 1,18**. Da Døberen ville berede vej for den kommende Messias, satte han øksen til roden af træet og sagde "Bær da frugt, som er omvendelsen værdig" - thi "hvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden."

I sin samtale med den skriftkloge forpligter Jesus ham over for lovens bud, og til Nikodemus siger han: "Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny". Da Paulus talte til Feliks om "Retfærdighed og afholdenhed og den kommende dom", blev Feliks forfærdet, og da Peter anklagede jøderne for at have korsfæstet Herlighedens Herre, stak det dem i hjertet.

Til andre tider lyder indbydelsen kaldende og lokkende: ^(s.16) "Kom hid til mig, alle i som er trætte og tyngede af byrder - så skal I finde hvile for jeres sjæle" - Og Ånden og bruden siger: "Kom!" Og den, som tørster, skal komme, den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt"

Matt. 11,28-29; Åb. 22,17.

Guds Ånd indretter sin tale efter sine tilhøreres behov. Til de stolte og selvsikre taler han strengeord for at vække dem til besindelse, men "fattige i ånden" og grove syndere, som ængstes under lovens og samvittighedens dom, tilbyder han nåde - en nåde så rig, som de aldrig havde vovet at drømme om - og smelter på den måde deres hjerter. Ofte benytter Guds Ånd sig også af andre midler for at kalde mennesker til omvendelse. Under (gennem) ulykke, sorg eller sygdom når han undertiden sit mål. Hungersnøden i det fremmede land fik vakt den fortabte søn til besindelse, så han igen vendte sine skridt mod faderhuset. Snart lader Gud et hastigt dødsfald tale sit alvorlige sprog, snart sender han en ven på din vej, som med kærlig omsorg taler til dig om din sjæls frelse, og snart sender han en vækkelse på din egn, der stiller dig Guds rige og den nye fødsel for øje som en virkelighed. Sådan går Guds Ånd omkring i denne verdens mørke og banker på menneskers hjerter. Han færdes i hjem og i kirke, ved nadverbord og ved sygeseng. Han følger dig på veje og stier, hvor du er alene, og hvisker til din sjæl: "Hvor er du? - Hvor går du hen? - Er du blevet forligt med din Gud? - Er du rede til at dø?" "Du kender dem sikkert, disse alvorlige tanker, som i stille stunder går gennem din sjæl: Du har syndet mod din Gud, og der må ske en forandring med dig, om du skal komme ind i Guds rige. Men tiden haster af sted, år lægges til år og måned til måned, uge efter uge går til ende, og du er stadig den samme. Altid er der noget, der forhindrer og adspredt dig. Hvordan skal det gå dig til sidst? - Hvor skal du havne?" ^(s.17) - Ved Kongens højre side, når han kommer i sin herlighed, eller blandt de fortabte ved hans venstre? - Det er Guds Ånds røst, der maner til omvendelse.

Eller du får et overvældende indtryk af Guds uudsigelige kærlighed i Kristus og den store lykke, det er at være forligt med ham, når hans kærlige opfordring lyder til dig:

"Giv mig dit hjerte min søn! Se, jeg står for døren og banker! Kom tilbage, og jeg vil tilgive dig alt!", "Jeg har ikke glemt dig, min kærlighed har ikke forandret sig, og det er fredstanker jeg tænker om dig. Din ulykke er min sorg og din frelse min glæde."

Hvorfor flygter du da fra denne din ven, som har købt dig med sit blod, og hvis sår er ham en stadig påmindelse om hvad du har kostet ham. Har der aldrig lydt som et ekko fra dit indre: "Tænk, himmelens og jordens Gud har endnu et faderhjerte for mig, han elsker mig, han har genløst mig, og hvis blot jeg vil vende mig til ham, vil han forlade mig al min synd, gøre mig til sit barn, give mig arveret og skænke mig livets krone. Ja, jeg vil stå op og gå til min fader, bekende mine synder og bede ham forbarme sig over mig".

Det er om denne Guds Ånds banken på hjertet, Jesus taler, når han siger: "Se, jeg står for døren og banker, om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig." Åb 3,20.

Det kan blive skæbnesvangert for den, der ikke forstår at det er Guds Ånd, der besøger ham. Hvor let kan han ikke komme til at foragte, bedrøve og fordrive Ånden. En ting må du derfor gøre dig klart: De røster og tanker, som maner til omvendelse, må være af en anden ånd end de, der modarbejder den. Den modvilje mod alt helligt, som du føler i dit indre, stammer fra din egen natur. Djævelen, verden og vort kød strider altid mod Guds Ånd. ^(s.18) I os selv har vi ingen lyst til Gud og ingen trang til omvendelse. Derfor må enhver hellig påmindelse derom skyldes Guds Ånd.

En lignelse kan hjælpe os til bedre at forstå dette: Når træerne begynder at svaje hid og did, uden at noget synligt væsen rører ved dem, siger du straks: "Det blæser!" Og alligevel har du aldrig set selve blæsten. Således er det også med Guds Ånd. Det hændte fordem, at Han kom i synlig skikkelse: som en due over frelseren ved Jordan og som tunger af ild over apostlene. Nu derimod kommer han synligt, men med samme kraft som på pinsedagen, da mennesker oplevede, at det stak dem i hjertet, så de spurgte: "Hvad skal vi gøre?"

Der er mennesker også i dag, der spørger om det samme. Så ved vi, at Ånden endnu går omkring iblandt os og kalder til omvendelse og frelse. Thi det er på sine virkninger, Ånden kendes!

"Bedrøv ikke Guds Helligånd", siger apostlen. **Ef. 4,30.** Betænk, hvad det vil sige at modtage personligt besøg af en så høj gæst. Men vender du ham ryggen og foragter

hans kærlige formaninger, da skal det ord sandes. "Vé dem, når jeg viger fra dem."
Hos. 9,12. Måtte Gud i nåde bevare os for en sådan skæbne.

Det er ved ulydighed, at vi bedrøver og bortjager Guds Ånd. Han vil virke synderkendelse, anger og bod, men hvis du ikke vil høre hans røst og ikke værne om de hellige indtryk, du har modtaget, da foragter og udslukker du Ånden. Han påtaler (og straffer) synd hos dig og byder dig at afstå fra den. Lyder du da ikke hans røst hos dig, men undskylder synden og ikke vil slippe den, bedrøver du Guds hellige Ånd. Det samme gør du, hvis du nok vil opgive synden, men bare ikke straks, nok vil omvende dig, men blot ikke endnu. Agter du ikke på tiden, da Gud besøger dig, kan følgen blive, at hans Ånd må vige fra dig.

^(s.19) Men måske er du villig både til at omvende dig og til at gøre det nu. Og dog gavner det dig intet, hvis du ikke vil følge den vej, Gud har anvist, og som en fortabt synder søge nåde i Kristus alene. Først modtage nåde og så få kraft til sejr over synden, først fødes på ny og så leve et nyt liv, først fryde dig i Herren og så få styrke til vandringsen med ham. Unddrager du dig Guds råd til din frelse og sætter dig op imod udvælgelsen, som **Rom 9** og **10** - fortæller om jøderne, bedrøver du Guds hellige Ånd.

Endnu større er faren, hvis du ikke vil gøre brug af de nådemidler, Gud har givet os. Da hjælper din stræben intet, og din bøn om Åndens hjælp til at forbedre dig er forgæves. Gud har aldrig lovet, at han ad den vej vil give os, hvad vi begærer. Han har givet os sit hellige ord - gennem det vil han møde os, og gennem det virker hans ånd i vore hjerter. Har du lejlighed til at høre og læse Guds ord, men forsømmer at benytte dig af den og dog begærer nåde til omvendelse og tro, da frister du Gud og udslukker Ånden. Det ville være det samme, som om nogen bad Gud opholde hans legemlige liv, men undlod at spise. Han ville få lov til at vente længe og til sidst dø, inden et sådant under skete. Sådan vil det også gå med den, der spejder efter Åndes virkning i hjertet, men ikke vil bruge de midler, Ånden virker igennem.

At du er syndig og svag og ude af stand til at svare til alt, hvad Ånden kræver, driver ham IKKE på flugt! Det ved han selv råd for. Det er hykleri og forsætlig ulydighed, der gør at han, må vige.

Det er ikke alene de mennesker, i hvis hjerte Ånden nyligt har begyndt sin gerning, der står i fare for at bedrøve og fordrive ham. Det var jo til de kristne i Efesus, som

allerede var "beseglede med Helligånden" at Paulus advarende skrev: "Bedrøv ikke Helligånden" Og måden, hvorpå det kan ske, ^(s.20) antyder han i det foregående, når han siger: "Lad ingen rådden snak udgå af jeres mund, men kun ord, som er gode til fornøden opbyggelse" **Ef. 4,29.**

Det vil altid være et Guds barn store sorg, at han ved tom og unyttig tale så ofte bedrøver Guds Ånd. Vort legeme er jo "Et tempel for Helligånden" - skulle så ikke hvert en stund benyttes til det, der er helligt og kan være andre til nytte og velsignelse. Med mine ord kan jeg påvirke mennesker i gavnlige retning og nedlægge i dem et frø, der kan spire og bære frugt for evigheden. Skulle jeg da ikke bruge den underfulde evne, Gud har betroet mig, til menneskers evige bedste? Forsømmer jeg dette og i stedet fører tom og unyttig tale, bedrøver jeg Guds Ånd.

Dette med vor tale kan synes at være en ringe ting, men det er nok til at volde Guds Ånd sorg. Hvor meget mere da ikke de åbenbare synder, apostlen senere nævner. bitterhed, hidsighed, vrede, skrig og spot, eller det han i **1. Kor. 6**, kalder at "Synde mod sit eget legeme" Det er i denne forbindelse, han tilføjer "Ved I ikke, at jeres legeme er et tempel for Helligånden, som er i jer, og som i Har fra Gud, og at I ikke tilhører jer selv".

Kort sagt: Al synd volder Guds Ånd sorg. Også den, vi gemmer dybest i vort hjerte: hovmodige tanker, onde begæringer, misundelse og falskhed. Men kun den synd, vi undskylder og forsvarer og ikke vil give slip på, er skyld i, at Ånden viger fra os. Går vi selv ind under Guds dom med vor synd, lider under den kæmper imod den og beder om kraft til at sejre over den, da er det med Ånden som med en læge på et sygehus. Netop blandt syge og sårede, omgivet af jammer og klage, er han i sit rette element og har sit virkefelt. Derfor kan Guds Ånd såre vel bo i en synders hjerte, hvor urent det end er i sig selv. Ellers var det heller ikke muligt selv for den bedste kristne at være bolig for Helligånden blot en eneste dag.

^(s.21) Det er, når man ikke vil bøje sig under Åndens tugt, at den jages på flugt. Når man med velberåd hu sætter sig ud over Guds ords tale om synd eller prøver på at bortforklare det, når det er ens egen skødesynd der angribes. Når man ikke i Ordet søger kraft til at sejr over synden, men snarere søger efter grundlag for at kunne leve videre i den med god samvittighed. Når man ikke vil nøjes med evangeliet om Guds nåde i Kristus, men hårdnakket bygger på fornuft og følelser, og når man ikke lytter

til Åndens påmindelser om at bruge Guds ord, være vedholdende i bønner og lægge vind på gode gerninger. Alt dette bedrøver Guds hellige Ånd.

Vil vi ikke lade os advare og give agt på tiden, da Gud besøger os, men letsindigt vedbliver at stå hans Ånd imod, undgår vi heller ikke de forfærdelige følger deraf. Guds Ånd må vige fra os. Herren har selv sagt: "Mit folk ville ikke høre min røst - da lod jeg dem fare i deres stivsind, de vandrede efter egne råd." **Salme 81,12-13**. Gud har i sin evige ubegribelige kærlighed sendt os sin egen søn. Han (Jesus) tog vor skyld på sig og opfyldte loven i vort sted. Han tog en tjeners skikkelse på og sonede vor synd ved sin lidelse og død, gengav os vor tabte barneret og gav os dermed arveret til himlens herlighed. Og Gud har givet os sit ord og sendt os sin Ånd, som i sin store nåde banker på vore hjerter og indbyder os til gæstebud i Guds rige. Men alt dette er gjort forgæves, dersom vi foragter så vel hans advarsler som hans nåde, hellere vil nyde verdens selvskab end vor frelsers venskab og derfor bestandig står hans Ånd imod. Det eneste, Gud da her at gøre, er at lade os fare i vort stivsind og overlade os til at vandre efter vor egen vilje. Vil vi ikke følge ham, får vi lov at følge Satan og vore egne lyster.

Et menneske, der er forladt af Guds Ånd, bliver så forhærdet, at intet Guds ord mere gør indtryk på ham. Han kan synde med oprejst pande. Han tror løgner og bliver derfor let ^(s.22) bytte for al vildfarelse. Det er dette, apostlen taler om i **Rom. 1**, når han siger: "Skønt de kendte Gud, ærede eller takkede de ham dog ikke som Gud, men deres tanker blev tomme, og deres uforstandige hjerte blev formørket. Mens de påstod at de var vise, blev de dårer - derfor gav Gud dem hen i deres hjerters lyster til urenhed".

Det er på den måde, et menneske bliver forhærdet. Evnen til at modtage åndelig påvirkning forsvinder. Kulde og ligegyldighed tager overhånd, sindet bliver let og sorgløst, og hverken evangeliets liflige kald eller lovens hvasse pile formår at forstyrre denne forfærdelige dødens søvn. Han føler ingen anger over fortiden og nærer ingen bekymring for fremtiden. Ligesom et død legeme ikke mærker, om der lægges et glødende kul på dets bryst, og ligesom ingen regndråbe trænger ind i den hårde klippe, om end det strømmer end over den fra alle himmelens sluser, således er det også med den, hvis hjerte er forhærdet. Han kan sidde aldeles uberørt af den kraftigste prædiken, han kan overvære dåb og nadver, uden at sindet stemmes til højtid, og han kan stå ved en åben grav, uden at det rører ham i mindste måde. Himlens herlighed virker ikke tillokkende på ham, og de fordømtes kvaler

forskrækker ham ikke. Stil ham ved Golgatas kors, ansigt til ansigt med ham som døde for syndere - han er lige ubevægelig, kold som is og hård som sten. Venner kan bønfalde ham og ordets forkyndere advare ham, men det rører ham ikke. En sten kan sprænges i stykker, men aldrig smelte. Således er det også med de forhædede. På dem går Herrens ord i opfyldelse: "Vé dem, når jeg viger fra dem" **Hos. 9,12.**

O, min Gud, lad kun fattigdom blive min lod, gør mig til en tigger, om du vil, lad mig blive syg, blind eller døv, lad mig blot ikke blive forhædet! "Kast mig ikke bort fra dit åsyn, tag ikke din hellige Ånd fra mig!" ^(s.23) Men tro ikke den djævel, der hvisker dig i øret, at du har syndet mod Guds Ånd, og at den derfor er veget fra dig. Alene det, at du denne frygt opstår hos dig, er bevis nok for, at Guds Ånd endnu bor i det hjerte. Så længe du endnu kan vækkes til erkendelse af synd, ønsker at være et Guds barn og stik imod al fornuft og følelse søger at tro på det rensende blod, er det Ånden der er virksom i dig. At synden endnu stadig hænger ved dig, betyder IKKE at Gud har slået hånden af dig. Det er alle sande troendes tunge lod, så længe de er her på jorden. Lad dig derfor ikke lede på vildspor. Det er kun dem, der ikke vil bøje sig for Åndens tugt og advarsel, at han må forlade, og hvis hjerte bliver forhædet. Måtte Gud i nåde bevare os fra dette! O, Gud, min Gud, tag ikke din hellige Ånd fra mig!...Tag ikke din hellige Ånd fra mig!

RoseniusNet.dk

Januar 2015

(Revideret: 2012/ februar 2017)